NIILO JÄÄSKINEN
FŐTANÁCSNOK INDÍTVÁNYA
Az ismertetés napja: 2015. július 16.[1]

C-617/13. P. sz. ügy

Repsol Lubricantes y Especialidades, SA, (korábban Repsol Lubricantes YPF y Especialidades, SA)
Repsol Petróleo, SA
Repsol, SA
kontra

Európai Bizottság

„Fellebbezés — Kartellek — Az útépítési bitumen spanyol piaca — A bírságok alóli mentességről és azok csökkentéséről szóló bizottsági közlemény 23. pontjának utolsó bekezdése értelmében vett »korábban ismeretlen« tények fogalma”

I – **Bevezetés**

1. Fellebbezésükkel a Repsol Lubricantes y Especialidades, SA, a Repsol Petróleo, SA és a Repsol SA (a továbbiakban: Repsol és társai) a Repsol Lubricantes y Especialidades és társai kontra Bizottság ítélet (T-496/07, a továbbiakban: megtámadott ítélet)[2] hatályon kívül helyezését kérik a Bíróságtól, amely ítélettel a Törvényszék elutasította a Bizottság C(2007) 4441 végleges határozatának[3] (a továbbiakban: vitatott határozat) hatályon kívül helyezésére irányuló keresetüket, valamint a rájuk kiszabott bírság csökkentésére irányuló másodlagos kérelmüket.[4]

2. A Bíróság kérésének megfelelően a jelen indítvány a fellebbezés második jogalapjának elemzésére korlátozódik, amely lényegében a kartellügyek esetében a bírságok alóli mentességről és a bírságok csökkentéséről szóló bizottsági közlemény 2002-ben hatályos szövegének[5] (a továbbiakban: 2002. évi engedékenységi közlemény) értelmezésével kapcsolatos kérdést vet fel.

1 — Eredeti nyelv: francia.

2 — EU:T:2013:464.

3 — Az EK-Szerződés 81. cikke szerinti eljárásról szóló, 2007. október 3-i bizottsági határozat (COMP/38.710 – Bitumen [Spanyolország] ügy).

4 — Tájékoztatásul felhívom a figyelmet arra, hogy a jelen ügy részét képezi a megtámadott határozatra vonatkozóan a Törvényszék által hozott ítéletekkel szemben a Bíróság elé terjesztett fellebbezések csoportjának. Az ehhez a csoporthoz tartozó, C-603/13. P. sz., Galp Energía España és társai ügyre vonatkozó indítványomat 2015. július 16-án ismertetem.

5 — A kartellügyek esetében a bírságok alóli mentességről és a bírságok csökkentéséről szóló 2002. február 19-i bizottsági közlemény (HL 2002. C 45., 3. o.; magyar nyelvű különkiadás 8. fejezet, 2. kötet, 155. o.).

II – **Jogi háttér**

3. A 2002. évi engedékenységi közleménynek „A bírság csökkentése” címet viselő B. címének 23. pontja értelmében:

„A Bizottság a közigazgatási eljárás végén elfogadott végső határozatban eldönti a következőket:

a) a vállalkozás által szolgáltatott bizonyíték jelentős hozzáadott értéket képviselt-e az egyidejűleg a Bizottság rendelkezésére álló bizonyítékokhoz képest;

b) vállalkozásnak nyújtott csökkentés mértéke […] mekkora […].

Annak érdekében, hogy e tartományok mindegyikében meg tudja határozni a csökkentés mértékét, a Bizottság figyelembe veszi a 21. pont feltételeinek megfelelő bizonyíték benyújtásának időpontját és az általa képviselt hozzáadott érték mértékét. Figyelembe veheti még, hogy a benyújtás időpontját követően a vállalkozás milyen mértékben és mennyire folyamatosan működött együtt vele.

Továbbá, ha egy vállalkozás a Bizottság előtt korábban ismeretlen tényekre vonatkozóan szolgáltat bizonyítékot, amely közvetlenül összefügg a feltételezett kartell jelentőségével vagy fennállása időtartamával, a Bizottság ezeket a tényezőket nem veszi figyelembe a bizonyítékot szolgáltató vállalkozásra kiszabott bírság megállapításakor.”

III – **A jogvita előzményei**

4. A jogvita előzményeit a fent hivatkozott megtámadott ítélet az 1–91. pontjában mutatja be.

5. Amennyiben ez szükséges, emlékeztetni kell arra, hogy 2002. június 20-án a British Petroleum (a továbbiakban: BP) engedékenység iránti kérelmet terjesztett elő a 2002. évi engedékenységi közleményre hivatkozva az itatott aszfalt spanyol piacán fennálló, az EUMSZ 101. cikkel ellentétes megállapodások összességére vonatkozóan.[6] 2004. március 31-én a Repsol és társai ugyanezen közlemény alapján bírságcsökkentés iránt nyújtottak be kérelmet.

6. 2007. október 3-án a Bizottság elfogadta a vitatott határozatot. A Bizottság elismerte a BP bírság alóli mentességhez való jogát, amelyet szabály szerint annak megállapítását követően szabhattak volna ki rá, hogy eleget tett a 2002. évi engedékenységi közlemény 11. pontjában foglalt feltételeknek.[7] A Repsol és társai kérelmét illetően a Bizottság 40%-kal mérsékelte a rájuk szabály szerint kiszabandó bírság összegét.[8] Következésképpen a Repsol és társai egyetemlegesen felelnek 80 496 000 euró bírság megfizetéséért.

7. Az Elsőfokú Bírósághoz 2007. december 18. és 20. között benyújtott keresetlevelükben a Repsol és társai vitatták a vitatott határozat tartalmát, és kérték annak részleges vagy teljes megsemmisítését. A megtámadott ítélettel a Törvényszék teljes egészében elutasította a megsemmisítés és megváltoztatás iránti kérelmük mind a nyolc jogalapját.

6 — A BP-n kívül érintett további felek az alábbi vállalatok voltak: Productos Asfalticos, SA, Nynäs Petroleo SA és Galp Energia España SA.

7 — E feltételek a Bizottsággal való együttműködésre, a jogsértésben való részvétel abbahagyására és az arra irányuló lépések hiányára vonatkoznak, hogy más vállalkozásokat a jogsértésben való részvételre kényszerítsen (a vitatott határozat (573) preambulumbekezdése).

8 — Lásd a vitatott határozat (580) preambulumbekezdését.

IV – **A Bíróság előtti eljárás és a felek kérelmei**

8. A Bírósághoz 2013. november 27-én benyújtott keresetlevelükben a Repsol és társai fellebbezéssel éltek, amelyben kérik a Bíróságtól a megtámadott ítélet hatályon kívül helyezését és a vitatott határozat megsemmisítését; a bírság csökkentését; a Törvényszék előtti bírósági eljárás indokolatlan elhúzódásának megállapítását és a Bizottságnak a költségek viselésére való kötelezését. A Bizottság a fellebbezés elutasítását és a Repsol és társainak a költségek viselésére való kötelezését kérte a Bíróságtól.

9. A Bíróság előtt a felek írásban előadták álláspontjukat, és a 2015. április 15-én megtartott tárgyaláson felszólaltak.

V – **A második jogalapról**

A – *A felek érvei*

10. Fellebbezésük második jogalapjában a Repsol és társai azt kifogásolják, hogy a Törvényszék tévesen alkalmazta a jogot a megtámadott ítélet 339–349. pontjában, mivel érvényesnek fogadta el a 2002. évi engedékenységi közlemény 23. pontjának utolsó bekezdése értelmében vett „korábban ismeretlen tények” fogalmának Bizottság általi értelmezését és alkalmazását. Márpedig a fenti pont nem a dokumentumok puszta fizikai birtoklására utal, hanem egy különálló szempont figyelembevételét követeli meg, amelyet a Repsol és társai „kognitív kritériumnak” minősítenek.

11. A Repsol és társai hangsúlyozzák, hogy az ő tényismertetésük tette lehetővé a Bizottság számára a kartell tényleges időtartamának megismerését, vagyis hogy az nem csupán 1998-ig állt fenn, mint ahogy arról a BP a Bizottságot tájékoztatta, hanem egészen 2002-ig. Ebből következően a Repsolra és társaira nem szabható ki bírság az 1998-tól 2002-ig tartó időszakra vonatkozóan.

12. Továbbá a megtámadott ítélet indokolása zavaros a Repsol és társai által első fokon előterjesztett jogi érvelés tekintetében. A megtámadott ítélet 343. pontja, amely a 2002. évi engedékenységi közlemény 23. pontja alkalmazhatóságának hiányát indokolja, nem felel meg a Repsol és társai érvelésének, mely szerint a Repsol és társai engedékenység iránti kérelmükben nem pusztán a kartell tényleges időtartamát bizonyító dokumentumokat terjesztettek elő, hanem egyúttal az ő tényállításuk tette világossá a Bizottság számára, hogy a BP nem mondott igazat a kartell időtartamára vonatkozóan.

13. A Bizottság a maga részéről azzal érvel, hogy e jogalap elfogadhatatlan. A Repsol és társai az elsőfokú eljárásban hivatkozott jogalapot tekintve ugyanis (a keresetlevél 3.3. pontja)[9] sosem hivatkoztak arra, hogy egy úgynevezett „kognitív” kritérium alapján bírságcsökkentésre lennének jogosultak.

14. A Bizottság álláspontja szerint a jogalap mindenképpen megalapozatlan. Emlékeztet arra, hogy a Törvényszék azon következtetése, miszerint a Bizottság már korábban tájékoztatást kapott a kartell egy bizonyos időponttól való fennállásáról, a Törvényszék mérlegelési jogkörébe tartozó ténymegállapításnak minősül.[10] Végül rámutat, hogy a 2002. évi engedékenységi közlemény 7. pontjára tekintettel a bírság csökkentése csak olyan vállalatokat érinthet, amelyek olyan bizonyítékokat szolgáltatnak a Bizottságnak, amelyek hozzáadott értéket képviselnek a már a Bizottság rendelkezésére álló információkhoz képest. Végezetül, a Repsol és társai által javasolt kritériumot nehéz, vagy mondhatni lehetetlen lenne alkalmazni.

9 — Ez a pont „az engedékenységi közlemény értelmében vett bírságcsökkentés százalékos mértékének meghatározása során elkövetett” állítólagos „nyilvánvaló értékelési hibára, vagy másodlagosan a bizalomvédelem, az arányosság és az egyenlő bánásmód általános elveinek megsértésére” hivatkozik.

10 — Otis Luxembourg és társai kontra Bizottság végzés (C-494/11 P, EU:C:2012:356, 88. pont).

B – *A második jogalap elfogadhatóságáról*

15. A Bizottság azon állításaira tekintettel, hogy a fellebbezés második jogalapja új jogalapnak minősül, mindenekelőtt a jelen jogalap elfogadhatóságáról kell nyilatkozni.

16. E tekintetben emlékeztetni kell arra, hogy a Bíróság alapokmányának 58. cikke értelmében a fellebbezés jogalapjának a Törvényszék előtti eljárásban felmerült érveken kell alapulnia. A Bíróság eljárási szabályzata 170. cikkének (1) bekezdése értelmében valamely fél nem módosíthatja a jogvita tárgyát oly módon, hogy a Bíróság előtt hoz fel első alkalommal egy olyan jogalapot, amelyet a Törvényszék előtt is felhozhatott volna, de ezt nem tette meg, mivel ez azt jelentené, hogy a Törvényszék által eldöntött jogvitán túlterjedő jogvitával fordulhatna a Bírósághoz. Ezt a jogalapot tehát a fellebbezés szakaszában elfogadhatatlannak kell minősíteni. [11]

17. Az első fokon benyújtott keresetlevél kapcsán rá kell mutatni arra, hogy annak 3.3.1. fejezete a „Bizottsággal való együttműködés címén való csökkentés százalékos aránya értékelésének nyilvánvaló hibája az engedékenységi közlemény keretében” elnevezést kapta. A keresetlevél fenti fejezetében szereplő 147. pontjából kitűnik, hogy a Repsol és társai, miközben azt állítják, hogy ők voltak a második vállalkozás, amely bírságcsökkentés céljából engedékenység iránti kérelmet terjesztett elő, kifejezetten a 2002. évi engedékenységi közlemény 23. pontjára hivatkozva kifogásolták, hogy a Bizottság nem vette figyelembe a szolgáltatott információk hozzáadott értékét és az engedékenység iránti kérelem benyújtásának időpontját.

18. A keresetlevél 150–157. pontjából az következik továbbá, hogy ez a probléma az elsőfokú eljárásban érdemi vita tárgyát képezte, még akkor is, ha azt nem úgynevezett „kognitív” kritérium néven tárgyalták. Így különösen az első fokon benyújtott keresetlevél 156. pontjában a vitatott határozattal szemben nyilvánvalóan az a kifogás merült fel, hogy az nem alkalmazta a 2002. évi engedékenységi közlemény 23. pontját. A fenti keresetlevél 157. pontjában továbbá a Repsol és társai azt állították, hogy olyan információkat szolgáltattak, amelyek alapján lehetséges volt a Bizottság által hivatkozott dokumentumok értelmezése és az 1998 és 2002 közötti időszak történéseinek megismerése.

19. Ami a megtámadott ítéletet illeti, a Törvényszék a megtámadott ítélet 339–349. pontjában rendelkezett a vitatott elutasításról, amelyben a Bizottság megtagadta a Repsoltól és társaitól a 2002. évi engedékenységi közlemény 23. pontjának utolsó bekezdésében foglalt jogosultságot, a vitatott határozat (592) preambulumbekezdése szerint azzal az indokkal, hogy a Bizottság már azelőtt birtokában volt a 2002. október 1-jén és 2-án lefolytatott vizsgálatok során begyűjtött kortárs dokumentumokban szereplő lényeges információknak, hogy 2004. március 31-én megkapta volna a Repsol és társainak a fenti 2002. évi közlemény jogcímén előterjesztett kérelmére vonatkozó közös nyilatkozatát. A megtámadott ítélet 343. pontjából következik különösen, hogy „tévesen állítják tehát a felperesek, hogy a 2002. évi közlemény címén előterjesztett kérelmében a Repsol szolgáltatta azokat az információkat, amelyekből a Bizottság megtudhatta, hogy a kartell 1998-tól 2002-ig folyamatosan fennállt”.

20. A fenti megfontolások összességére tekintettel úgy vélem, hogy a jelen jogalap elfogadható.

11 — Elf Aquitaine kontra Bizottság ítélet (C-521/09 P, EU:C:2011:620, 35. pont).

C – A 2002. évi engedékenységi közlemény 23. pontja utolsó bekezdése Bizottság általi alkalmazhatóságának szempontjairól

1. A 2002. évi engedékenységi közlemény 23. pontjának utolsó bekezdésére vonatkozó általános észrevételek

21. Második jogalapjukkal a Repsol és társai azt kifogásolják, hogy a Törvényszék a 2002. évi engedékenységi közlemény értelmezésével kapcsolatban tévesen alkalmazta a jogot.

22. Röviden emlékeztetni kell arra, hogy az engedékenységi programok célja annak elérése, hogy a jogsértést az abban részt vevők jelentsék be, a gyors és teljes felszámolhatóság érdekében. Ez a gyors és megbízható felderítés megfelel az általános piaci érdeknek és a kartell áldozatai egyéni érdekvédelmének. [12]

23. E célból és az átláthatóság érdekében a Bizottság iránymutatásokat fogadott el, amelyekben megjelöli, milyen címen veszi majd figyelembe a jogsértés adott körülményeit és a bírság összegére tekintettel ezekből levonható következtetéseket. Olyan, a gyakorlatban követendő magatartási szabályról van tehát szó, amelytől a közigazgatás egyes esetekre nézve nem térhet el anélkül, hogy olyan magyarázatot ne adna erre, amely összeegyeztethető az egyenlő bánásmód elvével. [13]

24. A 2002. évi engedékenységi közleményt illetően a Törvényszék megállapította, hogy e közlemény logikája az, hogy a jogellenes kartellekben részt vevő vállalkozásokat a Bizottsággal való együttműködésre ösztönözze a kartellellenes küzdelem keretein belül. Ebből a szempontból a 2002. évi engedékenységi közlemény 23. pontjának utolsó bekezdését úgy kell értelmezni, hogy az olyan vállalkozást kíván jutalmazni, amely ugyan a szóban forgó kartell tekintetében nem elsőként nyújtotta be a mentesség iránti kérelmet, de a vállalkozás által szolgáltatott bizonyítékok olyan tényekre vonatkoznak, amelyek lehetővé teszik a Bizottság számára a kartell jelentőségével vagy fennállása időtartamával kapcsolatos akkori értékelésének módosítását. [14]

25. A közleményekben így megfogalmazott sajátosságokra tekintettel, és mivel az engedékenységi eljárás kivételes jelleget ölt a versenyellenes kartelleket megtiltó uniós jogszabályokhoz képest, a jogbiztonság elve a 2002. évi engedékenységi közlemény rendelkezéseinek szigorú értelmezését követeli meg.

2. A „korábban ismeretlen tények” fogalmáról

26. Emlékeztetek arra, hogy a 2002. évi engedékenységi közlemény 23. pontjának utolsó bekezdése a „Bizottság előtt korábban ismeretlen tényekre” hivatkozik. A jelen ügy által felvetett vita azt mutatja, hogy a fenti pont megszövegezése két különböző értelmezéshez vezethet.

27. A szó szerinti értelmezés alapján a lényeges tények Bizottság általi *ismeretének* hiányáról van szó, ami az egyéb nyelvi változatokból is kitűnik. [15]

12 — Chaput, Y., „Philosophie des programmes de clémence et de transaction”, in: *Clémence et transaction en matière de concurrence – Actes du colloque du 19 janvier 2005*, 5. o., elérhető a CREDA weboldalán (www.creda.ccip.fr).

13 — Archer Daniels Midland és Archer Daniels Midland Ingredients kontra Bizottság ítélet (C-397/03 P, EU:C:2006:328, 91. pont); Chalkor kontra Bizottság ítélet (C-386/10 P, EU:C:2011:815, 59–60. pont).

14 — Transcatab kontra Bizottság ítélet (T-39/06, EU:T:2011:562, 378–382. pont).

15 — Angol változat: „In addition, if an undertaking provides evidence relating to facts previously unknown to the Commission[…].”; német változat: „Falls ein Unternehmen Beweismittel für einen Sachverhalt vorlegt, von denen die Kommission zuvor keine Kenntnis hatte […]”.

28. A második olvasat, amelyet hajlok előnyben részesíteni, a fenti kifejezésben a bizonyítékok Bizottsággal való *közlésére* vagy azok részére való *átadására* vonatkozó objektív kritériumot tartalmaz, lehetővé téve ezáltal az új tényekre vonatkozó bizonyítékok elkülönítését a már a Bizottság rendelkezésére álló bizonyítékokkal szemben.[16] Álláspontom szerint ez a második olvasat jobban megfelel a 2002. évi engedékenységi közlemény 23. pontja első két bekezdésének, amelyek a bizonyítékok rendelkezésre állásáról, mint a hozzáadott értéket meghatározó kritériumról szólnak, de nem említik a Bizottság általi ismeretet.

29. Az ítélkezési gyakorlat szerint a 2002. évi engedékenységi közlemény 23. pontjának szövegéből az következik, hogy az abban előírt részleges mentesség két feltétel együttes teljesülését kívánja meg, *elsősorban* azt, hogy a szóban forgó vállalkozás legyen az első, amely a Bizottság előtt korábban ismeretlen tényekre vonatkozó bizonyítékot szolgáltat, *másodsorban*, hogy e tények annál fogva, hogy közvetlenül összefüggenek a feltételezett kartell jelentőségével vagy fennállása időtartamával, lehetővé teszik a Bizottság számára, hogy a jogsértéssel kapcsolatban új megállapításokra jusson. Konkrétan a Bíróság kiemelte, hogy a „a Bizottság előtt […] ismeretlen tények” kifejezés egyértelmű, és lehetővé teszi a 2002. évi engedékenységi közlemény 23. pontja utolsó bekezdésének megszorító értelmezését, azon esetekre korlátozva e rendelkezést, amikor a kartellben részt vevő valamely társaság a jogsértés súlyára vagy időtartamára vonatkozó új információt szolgáltat a Bizottságnak, és kizárva azon eseteket, amikor a társaság csak annyit tett, hogy a jogsértés létezésére vonatkozó bizonyítékok megerősítését lehetővé tévő információkat közölt.[17]

30. Ezen értelmezést az a tény támasztja alá, hogy az engedékenységi politika hatékonyságát befolyásolná az, ha a vállalkozásokat semmi nem ösztönözné arra, hogy elsőként szolgáltassanak a Bizottság számára információt valamely kartellről.[18]

31. Általános szinten a jelen ügy a fent idézett ítélkezési gyakorlat hatályára vonatkozó elmélkedésre késztet. A 2002. évi engedékenységi közlemény 23. pontja utolsó bekezdésének alkalmazását kiváltó olyan lehetőség ugyanis, amelyet az ítélkezési gyakorlat még nem fontolt meg, álláspontom szerint az lenne, amikor a második besúgó olyan bizonyítékot szolgáltat, amely alapján a Bizottság „dekódolni” tudja a már rendelkezésére álló, de az utólag felfedett „kulcs”-információ hiányában nem hasznosított körülményeket. Ez a lehetőség nem az új bizonyíték „megerősítését”, hanem annak „minősülését” jelenti.

32. Márpedig a jelen ügyben meg kell állapítanom, hogy a Repsol és társai által képviselt, „kognitívnak” nevezett kritérium hatástalan, mivel az nem állja ki az engedékenységi mechanizmusra alkalmazandó és a Bizottság közleményéből következő, „általános jogi logikán” alapuló elemzés[19] próbáját.

33. Az általános jogi logika szempontjából ugyanis nem vitatott, hogy a Bizottság mint intézmény, más szóval kollektív entitás, nem rendelkezik egy magánszemélyéhez hasonló kognitív képességekkel, hanem azt pusztán metaforikus értelemben birtokolhatja.[20]

16 — A 2002-es engedékenységi közlemény 23. pontjának utolsó bekezdésére vonatkozó olvasatom a bizonyítandó jogi tény (Beweistatsache) és a felhasznált bizonyítási eszköz (Beweismittel) közötti általánosan elfogadott különbségtételen alapul.

17 — LG Display és LG Display Taiwan kontra Bizottság ítélet (C-227/14 P, EU:C:2015:258, 79. pont), valamint ebben az értelemben: Kuwait Petroleum és társai kontra Bizottság végzés (C-581/12 P, EU:C:2013:772, 19. pont).

18 — Ebben az értelemben: LG Display és LG Display Taiwan kontra Bizottság ítélet (EU:C:2015:258, 84. pont); Kuwait Petroleum és társai kontra Bizottság végzés (C-581/12 P, EU:C:2013:772, 20. pont).

19 — Itt a nyilvánvalóságuk okán meg nem fogalmazott különböző lehetőségekre utalok, amelyek jogi kultúránk alapját képezik.

20 — Így egy körülmény Bizottság általi ismerete vagy nem ismerete csak valamely alkalmazottja vagy tisztviselője által megszerzett ismeret útján határozható meg. A Repsol és társai által javasolt úgynevezett „kognitív” kritérium azon személyek meghatározását követelné meg, akiknek tudomása elegendő az intézmény általi ismeret megállapításához.

34. Egyébiránt az információk vagy tények közléséhez kapcsolódó jogi következményekre vonatkozó klasszikus szabályok azon a vélelmen alapulnak, hogy egy közölt dokumentum birtoklása egyenértékű a tartalma ismeretével.[21] Amennyiben ez nem így lenne, az számos polgári jogi, közigazgatási jogi vagy eljárási jellegű rendelkezés érvényesülését zárná ki.

35. Értelmezésem szerint ez a logika alkalmazandó *mutatis mutandis* a 2002. évi engedékenységi közlemény 23. pontjának utolsó bekezdésére is. A Bizottságnak tehát tudomása van azokról a tényekről, amelyekre vonatkozóan bizonyítékokkal rendelkezik, függetlenül attól, hogy az említett bizonyítékokat az alkalmazottai, a tisztviselői vagy a szolgálatai megvizsgálták és elemezték-e. E tekintetben megjegyzem, hogy a 2002. évi engedékenységi közlemény 23. pontjának második bekezdése szerint „a Bizottság figyelembe veszi a […] *bizonyíték* benyújtásának időpontját”[22].

36. Egy ettől eltérő megközelítés nem pusztán áthidalhatatlan bizonyítási nehézségeket szülne, de egyúttal elfogadhatatlan jogi bizonytalanságot idézne elő az engedékenység alkalmazására vonatkozó kérelmet előterjesztő vállalkozások körében.

37. Képzeljük el, hogy két vállalkozás, A és B, egyenértékű dokumentumokat küldenek a Bizottságnak egy hónap eltéréssel. A kérelmek megvizsgálása a Bizottság illetékes szervén belül dolgozó két tisztviselő feladata. No mármost az A vállalkozás által benyújtott és elsőként beérkező kérelem megvizsgálása AA tisztviselő feladata, aki aprólékosságáról és lassúságáról ismert. Így végül a B vállalkozás kérelmének megvizsgálásával megbízott BB tisztviselő lesz az, aki elsőként jut arra a következtetésre, hogy ez a második kérelem a mentességet igazoló bizonyítékokat tartalmaz.[23] AA tisztviselő egy héttel később ugyanerre a következtetésre jut az A vállalatot illetően. Ilyen esetben a „kognitívnak” mondott kritérium alkalmazása ahhoz vezethet, hogy az A vállalkozás eleshet a mentességben részesülés lehetőségétől. Álláspontom szerint mindez azt bizonyítja, hogy egy ehhez hasonló kritérium nem egyeztethető össze az engedékenységi közlemény célkitűzéseivel és a jogbiztonság elvével.

38. A fenti megfontolások összességére tekintettel az ismeretet a második engedékenységi kérelem benyújtásának időpontjában a Bizottság rendelkezésére álló bizonyítékok vonatkozásában kell meghatározni. A 2002. évi engedékenységi közlemény 23. cikke utolsó bekezdésének fő funkciója tehát a Bizottság részére szolgáltatott információk vagy bizonyítékok sorrendjének és indexálásának megállapítása.[24]

3. A Törvényszék megtámadott ítéletben kifejtett érveléséről

39. A megtámadott ítélet 339–349. pontjában a Törvényszék két fő körülményre támaszkodik. Először is, hivatkozik a vitatott határozat (592) preambulumbekezdésére, amelynek tartalmát nem vitatták, és amelyből kiderül, hogy a Bizottság már birtokában volt a kartell 1998 és 2002 közötti fennállását bizonyító dokumentumoknak. A Törvényszék tehát magától értetődőnek tekintette, hogy a vitatott határozat – 38 másik preambulumbekezdésre utaló – (592) preambulumbekezdése elegendő a Repsol

21 — Rendszerint a személyes és bizonyított átadás, mint például a tértivevényes ajánlott levélben történő megküldés minősül érvényes közlésnek. A címzett nem hivatkozhat arra, hogy noha megkapta a levelet, mégsem ismeri annak tartalmát, mivel azt nem nyitotta ki.

22 — Kiemelés tőlem.

23 — Hangsúlyozom, hogy a 2002-es engedékenységi közlemény olyan feltételeket határoz meg, amelyek fennállása esetén a Bizottság által egy kartellel szemben folytatott vizsgálat során a Bizottsággal együttműködő vállalkozások mentesülhetnek a bírság alól, vagy jogosulttá válhatnak az egyébként őket terhelő bírság összegének csökkentésére. Azonos jogsértésre vonatkozó több engedékenységi kérelem beérkezése esetén az első kérelmet kell mentességi kérelemnek tekinteni, az azt követő kérelmeket pedig a bírság csökkentése iránti kérelemnek, feltéve, hogy az első nem kerül elutasításra. A jelen ügyben a Repsol és társait úgy tekintették, mint a bírság összegének csökkentését kérelmezőket.

24 — Amint azt a Solvay kontra Bizottság ítélet (C-110/10 P, EU:C:2011:687) is szemlélteti, olyan esetek is léteznek, amelyekben a Bizottság a bizonyítékok egy részét elveszíti, amire a jelen esetben nem került sor.

és társai kifogásainak megcáfolásához. Másodsorban, miután a Törvényszék szerint ez a tény bebizonyosodott, a Repsol által a szóban forgó időtartamra vonatkozóan előadott tények hozzáadott értékét értékelte ki, és arra a következtetésre jutott, hogy azokat nem lehet olyannak tekinteni, mint amelyek kivételes hozzáadott értéket kölcsönöznének a Repsol együttműködésének.

40. E tekintetben emlékeztetek arra, hogy az LG Display és LG Display Taiwan kontra Bizottság ügyben a Bíróság megállapította, hogy „a megtámadott ítéletből […] kitűnik, hogy a Törvényszék a tények szabad mérlegelése keretében megállapította – anélkül, hogy e tekintetben bármilyen elferdítésre hivatkoztak volna –, hogy »a [fellebbezők] által 2006. július 20-án tett nyilatkozat időpontjában *a Bizottságnak a […] nyújtott bizonyítékoknak köszönhetően már tudomása volt* arról, hogy a kartell egyes résztvevői között a kétoldalú kapcsolattartások 2005-ben is folytatódtak«”. Ez a megállapítás vezette a Bíróságot a Törvényszék ítéletének helybenhagyásához. [25]

41. Hiszen a megtámadott ítélet 341. pontjában a Törvényszék kimondta, hogy „amint azt a megtámadott határozat (592) preambulumbekezdésében megerősíti, *a Bizottság már* a Repsol nyilatkozatának 2004. március 31-i kézhezvételét […] megelőzően *birtokában volt* […] lényeges információknak[…]”. Igaz tehát, hogy a Törvényszék vizsgálata szűkszavúnak tűnhet, sőt még az is megállapítható, hogy a Törvényszék tartózkodott annak igazolásától, hogy a jelen ügyben a bizonyítékok birtoklása egyenértékű azok tartalmának ismeretével.

42. Mindemellett a „kognitívnak” mondott kritérium relevanciájának hiányára tekintettel álláspontom szerint a jelen összefüggésben a bizonyítékok birtoklása egyenértékű azok tartalmának ismeretével. Függetlenül attól, hogy a Törvényszék ezen érvelését ténymegállapításnak vagy a tények jogi minősítésének kell-e tekinteni, a „kognitív” kritérium hatástalan jellege miatt így a Repsol és társai kifogásainak elutasítására jutottam.

43. E körülmények között a megtámadott ítéletnek a fellebbezés második jogalapjában hivatkozott elemei nem szenvednek semmiféle téves jogalkalmazásban, miáltal a fenti jogalapot mint megalapozatlant el kell utasítani.

VI – **Végkövetkeztetések**

44. A fenti indokok alapján és a fellebbezés egyéb jogalapjai vizsgálatának sérelme nélkül javaslom, hogy a Bíróság utasítsa el a fellebbezés második jogalapját. A költségekről a Bíróság egyelőre ne határozzon.

25 — EU:C:2015:258, 80. pont.